

Geef ons onze Communiebanken terug...

Reeds verschillende jaren is er op heel wat plaatsen in de kerken het typische kerkmeubilair verdwenen.

Denk maar aan de typische preekstoelen,

De communiebanken vooraan in de kerk, die als het ware een soort afsluiting waren tussen het gedeelte met het altaar en het gedeelte waar het volk zit.

De kerkstoelen die ons vroeger in de mogelijkheden stelde om te kunnen knielen op de momenten waarop men in diepe vereniging wou komen met Onze Lieve Heer. Bv. Tijdens de Consecratie.

Zelfs de biechtstoelen zijn hier en daar verdwenen, of buiten gebruik gesteld.

Maar wat nog droeviger is, is dat naast het verdwijnen van deze stukken, ook veelal de eerbied, het respect, de bezieling en zelfs delen uit de liturgie, uit onze Kerken mede verdwenen zijn.

Wat hebben beide nu eigenlijk met elkaar te maken kan men nu denken?

Als leek ken ik beide situaties.

Net als vele andere mensen in deze huidige maatschappij ben ik verschillende jaren in dergelijke kerken naar de H. Mis geweest en was ik er mij totaal niet bewust, welk een aanslag dit teweeg zou brengen op mijn eigen geloofsbeleving.

Na een Katholieke opvoeding genoten te hebben, dank zij mijn ouders, kwam er het moment van op eigen benen te staan. Ook op het vlak van het geloof.

Als jong pasgetrouwd stel, (gelukkig genoten we allebei diezelfde opvoeding), probeerden wij onze geloofsovertuiging op een zo best mogelijke wijze verder te zetten.

Zo verkozen wij om de manier van Communiceren, (Het ontvangen van het Allerheiligste!) ook verder op de tong te ontvangen. Iets wat trouwens in heel wat zuidelijke landen nog steeds gedaan wordt.

Maar na verloop van tijd merkten wij hoe moeilijk het was om de door ons gestelde keuze nog verder mogelijk te maken.

Waar we eerst nog wat hardnekkig bleven volhouden werd al gauw door onze menselijke zwakte en de beperkte mogelijkheden om dit in volle eerbied te verrichten, onze houding aangepast naargelang de situatie.

Daar waar de Communiebanken nog aanwezig waren deden we zoals we het gewoon waren.

Daar waar we in een rij dienden aan te schuiven, begonnen wij onze waarden te verliezen en pasten wij ons aan de situatie aan en de gewoonten van de meerderheid.

Zelf het feit om alsnog te knielen voor het ontvangen van de Communie begon voor ons als ongemakkelijk aan te voelen.

Het naar voren gaan in die rij, leverde me stress en spanningen op dat ik in plaats van over de Komst van Jezus in mijn ziel, na te denken.

Ik was meer bezig om te voorkomen dat ik niet zou struikelen of andere ongemakkelijke situatie zou meemaken.

Ook reacties van priesters over het al dan niet abnormaal doen dan de overige kerkgangers, gecombineerd door onze eigen zwakte, bracht het eigenlijk zover dat onze goede gewoonte verviel in iets wat de huidige kerk ons opdrong.

Zonder het echt goed te beseffen gingen we op den duur ook op de hand te communie.

Onze kinderen werden het natuurlijk ook zo aangeleerd tijdens de Eerste- Communielessen en zo doofde onze oude gewoonte stilletjes aan uit.

Het was zelfs zo dat we wanneer we in familiale situaties, wanneer we samen met onze ouders naar de H. Mis zouden gaan, we eigenlijk voor de schijn dan toch te communie gingen op de

tong (ik spreek hier vooral over mezelf) en zelfs op dat vlak was ik mij niet bewust van de hoge graad van zondigheid die ik hiermee opliep!

Mijn moeder apprecieerde het zo fel, dat ze meerdere keren haar blijdschap over het feit dat we nog op de tong gingen liet weten,...en ik... ik aanvaarde het alsof het doodnormaal was!

Ok , ik voelde wel dat er iets niet klopte, het voelde vals aan...

Maar ook dat gevoel sleet.

Samen met onze goede gewoonte van vroeger verdween ook de intensiteit van het beleven van de Heilige Eucharistie.

Zo verging het ons onder andere met de mogelijkheid van het knielen tijdens de Consecratie.

Daar de knielstoelen verdwenen uit het kerkbeeld en vervangen werden door gewone zitstoelen ontbrak het ons ook aan de mogelijkheid om op het Hoog Heiligste moment: de Consecratie, nog te knielen. Het rechtstaan verving het knielen.

Gevolg: De devotie die het knielen automatisch met zich meebrengt, de eerbied, het respect verviel allemaal door het gewone rechtstaan.

Zelf kon ik aan de lijve ondervinden hoe dit alles het passief beleven van de Heilige Eucharistie in de hand werkte.

Op den duur is men niet meer bezig hoe Groot is dat daar vooraan gebeurd!

Men komt niet meer tot het besef dat men op het moment dat O.L.Heer in hoogsteigen persoon op het altaar neerdaalt, dat dit moment de Grootste eerbied vraagt!!!

Laat staan, dat men nog tot het besef komt van de Werkelijke Aanwezigheid van Jezus in Vlees en Bloed!

Vanwaar mijn intentie als leek hierover te schrijven?

Omdat ik vermoed dat mijn situatie voor heel wat mensen herkenbaar is.

Ik wil hier niets of niemand veroordelen, nog de manier van het ontvangen van de Communie veroordelen, maar het vertellen van mijn ervaringen schept me wel de mogelijkheid over mijn teruggroei naar het geloof te kunnen getuigen. En de manier waarop ik nu alles ervaar en beleef met anderen te delen.

Na door een diep dal gegaan te zijn, ben ik gelukkiger wijze op een spoor terecht gekomen dat mijn ogen lieten opengaan.

We kwamen in een kerk terecht waar wel nog Communiebanken en zelfs knielstoelen aanwezig zijn. Het beleven van de H. Mis voelde geheel anders aan, veel intenser, veel dieper, veel eerbiediger!

De actieve betrekking van de geloofsgemeenschap tijdens de Eucharistie schenkt een gevoel van het intens samen beleven en het delen in een eenzelfde devotie.

Alleen al de mogelijkheid om terug met de totale gemeenschap te kunnen knielen op de zo heilige momenten geeft aan elke gelovige op zich een duw in de rug en haalt de angst of de schroom van de gelovige weg.

Mensen zijn vlugger geneigd hierin mee te gaan, want we zijn geen buiten beentje meer!

Net als het feit van te Communie gaan.

In het naar voren gaan hebben we tijd om meer te groeien naar de Komst van O.L.Heer in onze ziel.

We kunnen er beter bij stil staan, en eenmaal vooraan kunnen we knielen zonder ons zorgen te maken over mogelijke stunteligheden.

De Communiebank staat daar! En iedereen knielt! Het nodigt ook uit om te knielen en de nodige eerbied op te roepen.

Hierover wil ik even verder uitweiden vanuit mijn belevingen.

Hoe het aanwezig zijn van knielstoelen en communiebanken het geloof terug een boost kan geven.

Hoe alles terug dieper kan beleefd worden!

Stel de gelovigen terug in de mogelijkheid te knielen! Zodat ook zij die net als ik, wel willen, maar door de bemoeilijkte situatie het niet meer doen, het terug kunnen.

Geef hen die kans... geef ons die kans... zodat het beleven van de Heilige Eucharistie terug een zekere intensiteit kan krijgen en de mensen zich meer gaan verdiepen in hetgeen werkelijk gebeurt!

Bv. de communiebank die nu in heel wat kerken is weggehaald en zelfs niet vervangen is door een andere mogelijke oplossing, heeft veel meer te betekenen dan enkel een houten sierraad of afsluiting van voor in de Kerk!

Nee, het geeft een veel dieper betekenis!

Het symboliseert naar mijn gevoel De Grens tussen Hemel en aarde, tussen het Hemelse en het aardse.

Het is het symbool van de Hemelpoort, de overgang tussen het Heiligste, het Hemelse en het aardse!

De Communiebank werd dan ook vroeger gesloten tijdens het “ Sanctus”, niet om te verhinderen dat de gelovigen tot bij hun priester zouden gaan.

Alles heeft te maken met wat er gebeuren zal.

Namelijk, dat weldra tijdens het Heilig Eucharistie's offer, de Hemelpoorten opengaan!

Dat Onze Heer Jezus, gevolgd door een grote scharen engelen uit de Hemel neerdaalt tot op het altaar van Zijn dienaar de priester.

Er vormt zich werkelijk een sluis tussen Hemel en aarde!

De Hemel en Onze Heer Jezus is niet meer ginder ergens ver weg...

Nee, het is nu zo dichtbij, vlak voor ons! Op het altaar! Daar waar de priester staat!

Er is een rechtstreekse verbinding tussen God en de mensen via Zijn Geliefde Zoon Jezus, die zich keer op keer laat offeren als een Lam aan Zijn Vader, hier op de altaren waar ook ter wereld!

Alle gebeden en offergaven die de priester aan het altaar opoffert worden door de engelen naar Den Hoge gebracht bij God, en dit begeleid door de hulde die men brengt met de Wierook!

Dus wat daar zich vooraan allemaal afspeelt is niet zomaar eventjes een herdenken aan... maar een werkelijkheid!

Het is zo Groots, zo Hemels!

Zo Heilig dat het symbool van de communiebanken hier gezien kan worden als een werkelijke scheiding tussen het Heiligste van het Heiligste en het aardse!

Deze scheiding is er niet als straf of welke reden dan ook, maar uit EERBIED EN RESPECT!

Het Hemelse die de aarde raakt .

Het aardse (wij, mensen) die nog niet in staat zijn dit Hemelse te betreden.

Als we dit dan mogen beseffen, en dat ook tijdens elke Eucharistie voor ogen mogen houden, dan kunnen we toch niet anders dan tot het besef komen welk een genade straks, tijdens de Heilige Communie ons te beurt valt!

Welk een voorrecht wij mogen ontvangen om nog voor ons sterven , tot aan die Hemelpoort (de communie bank) tot aan die grens te mogen komen en zo het Hemelse even te mogen voelen!

Men kan dan toch niet anders dan te knielen! In alle nederigheid en kleinheid!

Als men er dan ook nog eens bij stil staat dat ook de Heer Jezus zelve, vanuit het Hemelse tot aan die Grens komt! Ook tot aan die communiebank komt om Zich door de Gewijde priesterhanden aan ons te schenken...

Jezus,...Onze Heer en Meester, Onze Verlosser! Het net geofferde Lam... die bereid is om zo dicht tot bij ons te komen en in ons te komen!

Welk een genade!

Wat een gelukkig gevoel is het dan, als men ook hierbij nog eens weet, dat daar waar Jezus aanwezig is, ook steeds Zijn Geliefde Heilige Moeder aan Zijn Zijde staat.

Zij staat daar ook... vlak bij ons... vergezeld door engelen. Als we dat allemaal zouden kunnen werkelijk aanschouwen, dan zouden we toch stilvallen, we zouden zo geraakt zijn, dat we automatisch op onze knieën zouden neervallen.

Knielen voor Het Allerheiligste! Voor de Allerhoogste!

De tijd die we krijgen in het naar voren gaan en op de communiebank zou een tijd moeten kunnen zijn van oprechte ingekeerdheid,

De communiebank stelt ons in staat om te knielen, onze handen te vouwen en in afwachting tot Jezus tot ons komt, ons voor te bereiden en ons hart open te stellen.

Een dankbare periode die we nuttig kunnen gebruiken om God te smeken onze ziel in die staat van genade te brengen dat we waardig zouden zijn Jezus in onze ziel te ontvangen.

We kunnen vergeving vragen. onze akte van berouw hernieuwen.

We kunnen aan Jezus nog eens uitdrukkelijk vragen om vooraleer we Hem mogen verwelkomen, Hij onze ziel alsnog zou onderdompelen in zijn Heilig en Kostbaar Bloed, Zodat wij gezuiverd zou worden en bevrijd van alle smet en zonde.

We kunnen onze Hemelse Moeder vragen voor ons ten beste te spreken bij Haar Zoon en ons te vergezellen naar het moment waarop we Hem mogen ontvangen!

Beeldt u dan eens in met welk een genade wij gezegend zijn, als we na dit alles overwogen te hebben, en in die Moederlijke Aanwezigheid van Maria geknield mogen wachten op die grootse Komst van Jezus in onze ziel tijdens de Communie!

Ons hart kan dan toch niet anders dan sneller te kloppen, het verlangen wordt intenser en groter...

We kijken uit naar Jezus!

Door een overweldigende vreugde beginnen we te hongeren van verlangen tot Jezus werkelijk tot ons komt...

Het Heiligste, het Allerheiligste! Jezus in Hoogsteigen Persoon! Werkelijk in Vlees en Bloed!

O Jezus, Kom tot mij!

O Jezus Welkom in mijn ziel!

Hoe zalig! Hoe Hemels!

Na dit alles overwogen te hebben kom ik eerder tot het besef hoe Heilig dit moment is. Ik heb dan ook eerder het gevoel dat het ontvangen van Onze Heer Jezus eerder een rechtstreekse en volledige overgave vraagt van onze kant.

Een overgave rechtstreeks uit de gezegende handen van de priester met de ziel van de gelovige.

Het besef dat we helemaal niets zijn zonder Jezus, dat onze waardigheid eigenlijk nihil is spreken we dan ook uit vlak voor de H. Communie met de woorden:

“Heer , ik ben niet waardig dat Gij tot mij komt ,maar spreek en ik zal gezond worden.!

Eigenlijk zijn de woorden de volgende:

“ Heer , Ik ben niet waardig dat Gij onder mijn dak komt, maar spreek slechts één woord en mijn ziel zal gezond worden.

We laten hier toch weten dat wij klein en zwak zijn en Jezus, God is, Onze Meester!

Het Hoog Gezegende Lichaam van Jezus dient ons eigenlijk zonder omwegen te bereiken.

Jezus die werkelijk aanwezig is in die kleine Hostie, Het Hemelse Brood, Het voedsel voor onze ziel, Jezus Vlees en Bloed, mag toch onder geen enkel voorwendsel het aardse raken?!

Waarom zou de rechtstreekse brug met het ALLERHEILIGSTE naar onze ziel eerst een omweg moeten maken door eerst van GEWIJDE HANDEN in onze ONGEWIJDE HANDEN terecht te komen alvorens in onze ziel te komen?

We spreken hier wel over GOD ! Over Jezus !

Door versoepeling van heel wat zaken zijn we DIT maar al te vaak vergeten.

We beseffen dit niet meer..

Het voelt aan als een VERNEDERING die Jezus moet ondergaan vooraleer Hij tot ons mag komen.

Is Jezus niet véél méér waard?

Hij is onze Koning, onze Redder, Onze Verlosser!

Wij dienen Hem met uiterste respect en eerbied te benaderen.

Wij dienen te knielen, te buigen door onze knieën, ons klein te maken...NIET HIJ !

Daarom, geef ons onze communiebanken terug, zodat zij die het wel willen in de mogelijkheid zijn om te knielen en Jezus de nodige eerbied te schenken die Hij meer of waard is!!!

En zodat we, na Jezus juist ontvangen te hebben even de tijd kunnen nemen om alles dieper te laten doordringen en tot het besef te komen welk een Mysterie, welk een Groot wonder ons zojuist te beurt is gevallen.

Moge we allen hier meer bij stilstaan en terug met echte devotie de H. Eucharistie bijwonen.

Moge de H. Eucharistie ons opnieuw dieper raken! Tot in het diepste van onze ziel.

Dan zullen ook de genaden terug voelbaar worden voor ieder van ons, de genaden die ons doen glunderen van intense vreugde Jezus in ons hart te mogen hebben.

Ik wens iedereen Dit gevoel!

R-M

